

Ferencz Imre
BÚCSÚLEVÉL

*(Amit Kányádi Sándor költő temetése után
vetettem papírra, 2018 júliusában, fent a Hargitán)*

Lejöttem Hargitafürdőről a Tolvajos-tetőre
2018. július 7-én délben ott vártam hogy jöjjön
a koszorúval és felvegyen engem is az autó
a három kereszt mellett álltam eszembe jutott
hogy Borbély Gábor római katolikus esperes
falustársad barátod állította ezeket
s hogy téged a reformátust Márton Áron
római katolikus püspök adott össze a feleségeddel
hatvan évvel ezelőtt

Jött a gépkocsi és felvett
egy órába se telt s megérkeztünk
Nagygalambfalvára a temetésedre tudtam már
hogy koporsó helyett urnát ravataloznak fel
mutatták a tévében előző nap az érkezésedet
láttam Róza húgodat az asszonyokat az arcokat
a ló is hátrafordult hátranézett amikor
a gyászokocsira feltették a testedet

Írtad egyszer hogy manapság
a krematóriumok kéménye már angyalokat ereget
sokfelé megfordultál a világban láttál eleget
ha megöregszik az ember ha több mint nyolcvan
ágyban párnák közt meghalni nem nem szokatlan
amíg élnek a nagy költők az élen járnak
fiatalon bátrak fittyet hánynak a halálnak
elvekért eszmékért verekednek
sokszor tömegsírokba keverednek

de ha sikerült az életet leélni megvévülni
nem úgy gondolkodunk immár mint Petőfi

Ragaszkodtál hozzá az évek során
többször hangoztattad a szándékat
valahányszor alkalmad volt elmondtad hogy
a szokásnak a hagyománynak megfelelően
sírhelyet Neked otthon a kert végében ássanak
mint őseidnek elődeidnek hát jele marad itt
a hűségednek és a nevedet viselni fogja
az iskola

A községgközpontban ott volt a karhatalom
örkődtek szorgalmasan a rend őrei
terelgették igazgatták az autókat az embereket
és ott voltak a biztonságiak is
ott állomásozott egy egész ármádia
eszembe jutott a versed A ház előtt egész éjszaka
tudták hogy sokan jönnek ide s talán azt is
hogy a temetésedre eljön Magyarország
államelnöke

A templomban már nem volt férőhely
amikor a szertartás megkezdődött
kint zuhogni kezdett az eső én gyorsan
a templomkertben egy lefödés alá álltam
ott hallgattam a kihangosítót elsőként
a helyi tiszteletes Kányádi György Attila szólt
aztán Csaba testvér beszélt majd Dávid Gyula
irodalomtörténész méltatta
az életműved

Éppen ma van
az Ezer Székely Leány Napja is jutott eszembe
a reggel fekete-piros táncot járt Csíkban
nemcsak a járda szeglete hanem az egész táj
a tér ahol Márton Áron szobra áll

nézhetette élőben és a tévében aki tehetette
mozdulat-ország hová-merre

Mi marad az emberből pozdorja
mennyit nyöttük Istenem a kendert
gyermekkoromban vittük áztattuk
a kenderáztatóban megnyomtattuk
súlyos kövekkel majd kiszedtük szárítottuk
a kert mellett aztán csattogtak a tilók
mint valami alligátorok

A templomban a versed a szavalat
meg-megdöngette a falakat
és eszembe jutott Tamási Áron
Rendes feltámadása
mi történne ha egyszer megszólalna
az angyalok trombitája

„megvolna még a remény a tíz-húsz
milliárd évnyi jövőendőbe vethető
hit a feltámadásra
vagy valami ahhoz hasonlóra”
írtad 1976-ban hát az emberben amióta a világ
mindig élt és élni fog a végtelen
a halhatalanság utáni vágy
hanem örülünk hogy a lélek a szellem
eléldégél egy darabig még a versben
de rendes feltámadásra ne áspiráljon senki
kevesebbel is be kell érni
elég az újjászületés a megújhódás
valami apró lépetű részleges feltámadás
csak nehogy az történjék
hogy egyetlen gombnyomással
elhamvasztanak mindnyájunkat
s még elsiratni se marad itt senki

„ha az egek mind elmúlnak
nagy robajjal beomolnak
ha elégve felbomolnak
a föld s minden elemek”
idézek ismét tégedet

Mondtad egyszer nekem
ha sok pénzed lesz mert netalán
megkapod a Nobel-díjat
repülőteret építtetsz a szülőföldön
látod nem valósult meg ez a terved
de ha nincsen nem is kerül sokba
ahogy József Attila írta

Tudod eső után most itt fent a Hargitán
bőségesen nő a medvegomba
felvásárolják külföldre vizik lefagyasztva
áfonya is rengeteg lett vedresleg hordják
ha megesszük megkékül a szánk
mindig jó volt az áfonyára töltött
pálinkád

Ecetté válik a bor
ha a palackban marad
az élet akkor teljes ha nem vész el a pillanat
semmi se vesszen el ne menjen kárba
az életét az ember soha meg ne bánja
örüljön hogy rácsodálkozhatott
a világra

Pár év múlva már én sem leszek
csak a Tolvajoson a három kereszték
csak a házad ott fent ahová annyian jártak
látogatóba mert szerettek és csodáltak
ahonnan széthordoztak vittek találkozókra
a szórványba felolvasásra szavalatokra

írtad és kívülről zengted mert hitted
a verset mondani kell mindenkinek

Az idén már
nem jártál fel a Hargitára
nem láthattad hogy itt is már
könyvkuckók vannak kitalálva
amelyekbe felesleges könyveket raknak
hogy az emberek ha akarnak olvassanak
ha kedvük szottyan ha idejük engedi
ingyen kínálják adják nem kell érte fizetni
mert sokan már a lakásokból kihányják
porfogó terhünkre van mondogatják

Fától fáig kötől kőig
oda-vissza tisztességig
eljutni a kert végéig
kívánhat-e ember többet
itt egy-egy gyermeksereglet
legalább még majd felkeres
és ha netán mégis lenne feltámadás
az Isten tudni fogja hogy hol keressen
mert itt könnyebb téged megtalálni
mint Kolozsváron vagy Budapesten
és ha tényleg azt akarja akkor
atomokból és molekulákból is összerak

Nincs amit szorozni-osztani tovább:
nyugodjál békében odaát
és mi amit ránk testáltál
igyekszünk megbecsülni ideát -